

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΟ ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΙΕΡΕΩΣ Π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΟΥΑΔ

Τὴν Κυριακὴν, 8^η/21^η Ἰουλίου 2019, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, εἰς τὴν κώμην Τζίφναν-Βιβλικὴν Γκόφναν – εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ραμάλλας.

Ἡ θεία Λειτουργία αὕτη ἐτελέσθη ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τοῦ χρυσοῦ Ἰωβηλαίου, συμπληρώσεως δηλαδή πεντήκοντα ἐτῶν εὐδοκίμου καὶ ἀφωσιωμένης ἱερατικῆς διακονίας τοῦ ἐκ τῆς κώμης τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καταγομένου π. Γεωργίου Αουάδ, ὑπηρετήσαντος προηγουμένως εἰς Γάζαν, Τουλκάρεμ καὶ Ραφίδια τῆς πόλεως τῆς Σαμαρείας.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος ἡγούμενος τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ τῆς Μπετζάλλας, Ἀραβόφωνοι Ἱερεῖς, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ π. Γεωργίου, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πορφύριος διακονῶν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, καὶ ὁ ἕτερος υἱὸς αὐτοῦ διακονῶν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Φθιώτιδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ π. Ἦσσα Μοῦσλεχ ἐκπρόσωπος τύπου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ ἀραβικά Μ.Μ.Ε., ὁ π. Μποῦλος ἐκ Μπετζάλλας, ὁ π. Γεώργιος Μπανούρα ἐκ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ συνεπροσευχήθησαν οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ τῆς κώμης, παρίσταντο δέ Κυβερνητικοὶ Ἐκπρόσωποι τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Ἀφέσεως σημασία αὕτη τὸ ἔτος τὸ πεντηκοστόν ἐνιαυτός ἔσται ὑμῖν· οὐ σπερεῖτε, οὐδέ ἀμήσετε τὰ αὐτόματα ἀναβαίνοντα αὐτῆς, καὶ οὐ τρυγήσετε τὰ ἡγιασμένα αὐτῆς, ὅτι ἀφέσεως σημασία ἐστίν, ἅγιον ἔσται ὑμῖν ἀπὸ τῶν πεδίων φάγεσθε τὰ γεννήματα αὐτῆς”, (Λευϊτ. 25, 11-12), παραγγέλλει ὁ Κύριος διὰ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ δούλου Μωϋσέως.

Αἰδεσιμώτατε πάτερ Γεώργιε, Οἰκονόμε τοῦ ἐν τῇ Ἀγιογραφικῇ πόλει Τζίφνα εὐλαβοῦς ποιμνίου ἡμῶν καὶ ἐφημέριε τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ μεγαλομάρτυρος,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Χάρις ἡμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ συνάξαντος πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ θείᾳ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει, ἵνα ἐορτάσωμεν

ἀγιαστικῶς τό Ἰωβηλαῖον ἔτος, δηλονότι τόν “πεντηκοστόν ἐνιαυτόν” (Λευϊτ. 25,10) τῆς ἐν τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ ἱερατικῆς διακονίας τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Χριστοῦ Πατρός Γεωργίου.

Ἡ Ἀγιογραφική θεώρησις τοῦ Ἰωβηλαίου, δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τήν συμπλήρωσιν τοῦ κύκλου τῶν πεντήκοντα ἐτῶν συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, δηλαδή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλά καί εἰς τήν “τῆς ἀφέσεως σημασίαν” δηλονότι τῆς διατάξεως τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συμφώνως τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

Ὡνομάσθη τό Ἰωβηλαῖον “ἔτος ἀφέσεως σημασία”, διότι κατά τό ἔτος τοῦτο ἐξηγγέλλετο ἐλευθερία χρεῶν ἀφ’ ἐνός καί ἐλευθερία ἀνθρώπων ἐκ τῆς δουλείας αὐτῶν ἀφ’ ἐτέρου. Ἦτο δέ ἔτος ἀφιερωμένον εἰς τόν Κύριον, διό καί ἐκαλεῖτο ἅγιον, (Λευϊτικόν, 25, 11-12).

Τήν “τῆς ἀφέσεως σημασίαν”, τοῦτέστιν τό σάλπισμα τῆς ἐξαγγελίας τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, ἐγένετο ὑπό τοῦ σταυρωθέντος Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: “Χριστός ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπέρ ἡμῶν κατάρᾳ· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου”, (Γαλ. 3,13).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Διαθήκη τῆς Χάριτος, ἡ συναφθεῖσα μεθ’ ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀποτελεῖ τήν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἀπό τόν νόμον καί τήν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος “ὁ γάρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπό τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου”, (Ρωμ. 8,2).

Τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν ἀπολαμβάνομεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ Χριστός ἀποτελεῖ τήν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ Παῦλον, “Καί αὐτός ἐστίν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας” (Κολοσ. 1,18). Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Θεοφύλακτος λέγει: Οὐκ εἶπε [ὁ Ἀπόστολος Παῦλος] δέ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά τοῦ σώματος, ἵνα δείξῃ τήν ἀκρίβειαν τῆς πρὸς ἡμᾶς οἰκειότητος αὐτοῦ καί ὅτι ὁμοούσιον ἡμῖν ἀνέλαβε σάρκα”. “Ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλὴ τῷ σώματι· οὕτω καί αὐτός ἡμῖν ὡς ἄνθρωπος ὁμοούσιος”.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἀμπελὼν τοῦ Κυρίου καί οἱ ἐν τῷ ἀμπελῶνι αὐτοῦ διακονοῦντες ἐργάται, δηλαδή οἱ ἱερεῖς καί λειτουργοί τοῦ ἀναιμάκτου θυσιαστηρίου, ἔνθα ἀναφέρωσιν θυσίαν αἰνέσεως δι’ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ διὰ παντός τῷ Θεῷ (Ἑβρ. 13, 15). Προσέτι δέ οἱ λειτουργοί τοῦ Κυρίου ποιοῦνται δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, καί εὐχαριστίας ὑπέρ πάντων ἀνθρώπων, (Α΄Τιμ. 2,1). Οὗτοι ἐπιμελοῦνται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος (Α΄Τιμ. 3,5). Διό καί ὁ ψαλμωδός εὐχεται λέγων: “Οἱ ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην”, (Ψαλμ 131,9), ὁ δέ Κύριος λέγει “τούς ἱερεῖς αὐτῆς” [τῆς Ἱερουσαλήμ], δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, “ἐνδύσω σωτηρίαν” (Ψαλμ. 131,16), θά περιβάλω μέ δύναμιν σωτηριώδη. Ἡ σωτηριώδης δέ αὕτη δύναμις εἶναι ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἀναδεικνύει καί τελειοῖ τούς ἱερεῖς.

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ “οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς”, (Ματθ. 5,16), δέν ἀπευθύνονται μόνον εἰς τούς μαθητάς καί ἀποστόλους Αὐτοῦ, ἀλλά καί εἰς τούς διαδόχους αὐτῶν τούς ἐπισκόπους καί τούς

ἱερεῖς, τοὺς διακονοῦντας τό μυστήριον τῆς θείας ἐνσάρκου τοῦ Θεοῦ Λόγου Οἰκονομίας καί προσφέροντας δόξαν εἰς τόν Κύριον ἐν τῷ νῶ Ἀυτοῦ κατά τόν ψαλμῶδόν λέγοντα: “ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγία αὐτοῦ”, (Ψαλμ. 28,2).

Ἀγαπητέ Πάτερ Γεώργιε,

Ἡ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑπεισέλευσις εἰς τόν βαθμόν τῆς ἱερωσύνης τοῦ Πρεσβυτέρου ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐλῇ τοῦ Κυρίου, δηλονότι τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ κατέστησέ σε ἄξιον διάκονον αὐτῆς, διό καί ἡ μητρική σου Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων σέ χαιρετίζει σήμερον διὰ τῶν Κυριακῶν λόγων: “εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ ἐπὶ ὀλίγα εἶ πιστός, ἐπὶ πολλῶν σέ καταστήσω, εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου”, (Ματθ. 25, 21).

Ποία δέ εἶναι ἡ χαρά αὕτη, εἰς τήν ὁποίαν καλεῖσαι νά εἰσέλθῃς; εἶναι ἡ μετάδοσις πολλῶν ἀγαθῶν κατά τόν Ζιγαβηρόν, εἶναι “ἡ πᾶσα μακαριότης” κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον. Τοῦτό ἐστι ἡ συμπλήρωσις τοῦ κύκλου τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους διακονίας λατρευτικῆς καί ποιμαντικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Διό καί ὁ Θεῖος Παῦλος λέγει:

“οἱ γάρ καλῶς διακονήσαντες βαθμόν ἑαυτοῖς καλόν περιποιοῦνται καί πολλήν παρρησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ”.

Αὐτήν λοιπόν τήν μετά παρρησίας ὀρθόδοξον πίστιν τῶν ἁγίων Πατέρων καί τήν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων παράδοσιν ἐκήρυξας, ἱερουργῶν τόν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἀφ’ ἐνός, καί προάγων τήν ἀρμονικὴν συνύπαρξιν μεταξύ τῶν πιστῶν τῶν ἄλλων χριστιανικῶν καί Ἰσλαμικῶν Κοινοτήτων ἀφ’ ἐτέρου εἰς τὰς πόλεις τῆς Παλαιστινιακῆς ἐπικρατείας Νεαπόλεως, Ραφιδίων, Μπεϊτ – Σαχούρ, Γάζης καί τα νῦν Τζίφνας.

Τήν ἱερατικὴν ταύτην προσφοράν σου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τῷ δοκιμαζομένῳ Παλαιστινιακῷ λαῷ, ἀναγνωρίζουσα ἡ ἁγία καί Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος τῇ εισηγήσει τῆς ἡμετέρας Πατριαρχικῆς Μετριότητος ἀπεφάσισεν τήν ἀπονομήν τῆς τιμητικῆς διακρίσεως τῶν διασῆμων τοῦ τάγματος τῶν Σταυροφόρων τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀκούουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καί διδασκαλίᾳ”, (Α΄ Τιμ. 5,17).

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί διὰ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ σήμερον τιμωμένου ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου καί τοῦ Πάτρωνος ὑμῶν Ἁγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου εἴη μετὰ σοῦ Ἀμήν. Ἔτη πολλά”.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε τόν π. Γεώργιον διὰ τοῦ παρασῆμου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀπένειμε εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καί σταυρόν ἐπιστήθιον εἰς αὐτόν καί ἠυχήθη αὐτῷ τήν συνέχισιν τῆς διακονίας αὐτοῦ καί πέραν τοῦ Ἰωβηλαίου ἔτους ἐπὶ ἔτη πολλά.

Τόν ἑορτάζοντα ἱερέα προσεφώνησεν ὡσαύτως ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Τήν μεσημβρίαν ὁ π. Γεώργιος παρέθεσε τράπεζαν πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου

καί ἄλλων προσκεκλημένων.

Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν τόν π. Γεώργιον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

“Οὐ γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βρῶσις καί πόσις, ἀλλὰ καί δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· ὁ γάρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις” (Ρωμ. 14, 18), διακηρύσσει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀγαπητέ Πάτερ Γεώργιε,

Ἀγαπητοί φίλοι συνδαιτυμόνες,

Ὁ μέγας Παῦλος αἰσθανόμενος τό τέλος τῆς ἀποστολικῆς τοῦ διακονίας νά πλησιάσῃ λέγει:

“ἐγὼ γάρ ἤδη σπένδομαι, καί ὁ καιρός τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε. Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος...”, (Β΄ Τιμ. 4, 6-8).

Εἰς αὐτό τοῦτο τό γεγονός τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ἀναφέρεται καί ἡ σημερινή τιμητικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀφορώσης εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦ Ἰωβηλαίου τῆς ἱερατείας σου, Πάτερ Γεώργιε.

Ὁ ἀγιογραφικός θεσμός τοῦ “Ἰωβηλαίου”, τόν ὁποῖον [θεσμόν] ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ ἰδιαιτέρως, ἔναν καί μοναδικόν σκοπὸν ἔχει, νά διακηρύξῃ ὅτι ὄντως ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱερέως, δηλονότι τοῦ πνευματικοῦ Πατρός, καί ἡγέτου δέν εἶναι οἱ ἀπολαυές ὑλικῶν ἀγαθῶν, ὅπως “ἡ βρῶσις καί ἡ πόσις”, ἀλλὰ ὁ Εὐαγγελισμός τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Χαράς.

Μέ ἄλλα λόγια ὁ πνευματικός Πατήρ καί ἡγέτης πρέπει νά ἐνσαρκώνῃ αὐτάς τάς πνευματικὰς καί ἠθικὰς ἀξίας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν καί τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς προόδου καί εὐημερίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἐν γένει, καί τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἰδιαιτέρως.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἁρμονικὴ συμβίωσις τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν Κοινοτήτων καί ἐν προκειμένῳ τῶν Μουσουλμάνων καί Χριστιανῶν ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὴν τοπικὴν καί κοινοτικὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς καυχώμεθα ἀκούοντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: “Ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καί τὰ τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ”, (Ματθ. 22, 21).

Κατακλείοντες θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν πάντας τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἰδιαιτέρως τόν λίαν ἡμῖν σεβαστόν καί φίλτατον ἐξοχώτατον Πρόεδρον τοῦ Παλαιστινιακοῦ Κράτους Μαχμούντ Ἀμπάς Ἀμπού Μάζεν, διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτοῦ.

Εἰς δέ τόν Πατέρα Γεώργιον εὐχηθῶμεν δύναμιν ἐξ ὕψους, ὑγιείαν κατ’ ἅμφω καί μακροήμερευσιν, ἵνα φανῇ εὐάρεστος Χριστῷ τῷ θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις καί τοῦ Ρωμαιο- Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου ἡμῶν. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένον τό Ἰωβηλαῖον ἔτος”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας